בס"ד

יום א', כח' בחשון תש"ס (7 בנובמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע טוב!

היום, בשנת תש"ו(5706-1945), התפרעו ערבים לאומניים ביהודי לוב (בעיקר בבירה טריפולי), שהיתה נתונה לשלטון בריטי. נרצחו 130 יהודים, נפצעו מאות נוספים ורכוש רב נשדד והושמד. הוקם ארגון הגנה עצמית שהתייצב מול הפורעים בפוגרום הבא בחג השבועות, תש"ח(1948).

ולפני 25 שנה, בשנת תשל"ה(5735-1974), נפטר היום שלמה צמח, מי שהיה מראשי "הפועל הצעיר" ומייסד ומנהלו הראשון של בית-הספר החקלאי "כדורי".

<u>ומעיננני פרשת השבוע שקראנו בתורה אתמול, פרשת "חיי-שרה":</u>
ר' ישראל מאיר מראדין (שנודע בכינויו "חפץ חיים") נזדמן פעם בערב שבת לעיירה נידחת בפולין. כמנהגו, פנה מיד לבית-המדרש שבמקום, ושיקע עצמו בלימוד תורה.כיוון שאנשי העיירה לא הכירו אישית את האורח הדגול, לא שמו לב אליו והניחוהו לשבת בפינת בית-המדרש, בין כל העניים והקבצנים שעשו שבתם באותו יישוב.
לאחר תפילת ערבית, ניגש אחד מבעלי-הבתים והזמין את ר' ישראל מאיר להתארח בביתו לסעודת השבת. הרכין עצמו הגאון לעבר המזמין ולחש באוזנו: להווי ידוע לך, שאני הנני בעל "חפץ חיים".
נדהם האיש מהגילוי המפתיע ושאל את האורח הדגול: מדוע הצניע עצמו רבנו עד עתה ולא גילה את זהותו לבני המקום, בשעת בואו לכאן?
השיב לו ה"חפץ חיים": בפרשת "חיי-שרה" מצינו שבשעה שלבן הזמין את אליעזר לסעוד על שולחנו – השיב האורח: "לא אוכל עד אם דברתי דברי,...ויאמר, עבד אברהם אנוכי" [בראשית כד', 34-33] **בכך, התכוון אליעזר לומר למארחיו, שהוא נזהר בכשרות המאכלים, כיאה לעבד אברהם. ואף אני משתדל לנהוג כל הימים כיוצא בכך. כל כמה שאפשר לי, אני נזהר מפרסום מיותר, העלול להכשילני בשמץ של התנשאות וגאות. אבל בשעה שמזמינים אותי לסעודה, הנני נאלץ לגלות למזמין את זהותי, שלא איכשל חלילה במאכלים...**

[מזכיר לנו בכך בעל ה"חפץ חיים" (ספר שמלמד הלכות לשון הרע) מה שמלמדינו חז"ל על סמיכות הפרשות "שמיני" "ותזריע-מצורע" – הראשונה עוסקת במאכלים האסורים ואילו האחרונה, בנגעים שפוקדים אותנו, בין היתר, על עוון לשון הרע – כלומר, שעלינו להזהר על מה שיוצא מן הפה במידה שווה למה שנכנס לפה.]

יום נעים (עם תפילת "תן טל ומטר לברכה")!

28-Heshvan-5760